

avui

preu:
10 ptes

25 març 1974

nº 20

EXTRAORDINARI

2ª EDICIÓ

CEDOC
DIPÒSIT
Eginal

d'una oclaveta de FWC

PUIG ANTICH ASSASSINAT

L'AFER AÑOVEROS INFORME ESPECIAL

SUMARI ★

"HAN MATAT A PUIG I ANTICH", dossier especial:

- + El dia de l'execució.
- + Accions a Barcelona.
- + Cronologia de la protesta.
- + Resta Estat espanyol i estranger.
- + Declaracions de: PSAN, FNC, SDC, AdC i ECT-rossellonesa.

"AÑOVEROS", Informe especial:

- + Cronologia dels fets.
- + Documents:
 - L'Homilia en qüestió: "El cristianisme, missatge de salvació per als pobles".
 - Lletre dels vicaris episcopals de Barcelona.

parla
E.T.A.

ENTREVISTA

DER SPIEGEL ★

de Comunicació
i Informació General
CEDOC

PREMSA INTERNACIONAL

"DER SPIEGEL" parla amb E.T.A.

• El conegut setmanari "DER SPIEGEL" ("El Mirall") que s'edita a Hamburg, Alemanya Occidental, va incloure, en el número corresponent al 12 de març, una entrevista en directe amb el cap del comando que va executar l'almirall Carrero Blanco, el passat 20 de desembre 1973.

• A continuació oferim quasi íntegre el text de l'entrevista:

"PREGUNTA.- PER QUÈ UN COMANDO D'E.T.A. VA ASSASSINAR L'ALMIRALL LUIS CARRERO BLANCO?

RESPOSTA.- L'ETA no va assassinar l'almirall Carrero Blanco, com vós dieu. L'ETA + el va executar.

P.- Però, per què ho va fer?

R.- D'un temps ençà el règim de Franco + ha matat a 9 combatents d'ETA. En el nostre poble (basc) va sorgir un sentiment incontrolable d'indignació, agravat davant l'opressió de què som objecte per part del règim de Madrid. L'únic que ha fet l'ETA + és donar satisfacció a aquests sentiments.

P.- Quan va prendre cos la idea de matar a Carrero?

R.- Primer vam pensar en segrestar-lo i posar-lo en llibertat a canvi de la totalitat dels presos polítics no solament bascos, sinó de tot l'Estat espanyol, alguns dels quals porten més de 10 anys empresonats. Aquest plan el vam deixar de banda + per causa de dificultats insalvables. Pel que fa a la vostra pregunta en concret no us la puc contestar.

P.- I per què no?

R.- Senzillament, perquè la policia/espanyola/es faria una idea del temps que + ens va costar la preparació de l'atemptat, cosa que encara no sap.

P.- En l'atemptat, hi van prendre part elements estranys a ETA?

R.- No senyor. Tots, des del primer a l'últim, eren militants d'ETA. A més, cap d'ells coincideix amb la llista de noms que va donar la policia espanyola.

P.- I on s'amaguen ara, a França, oi?

R.- Doncs no. Són a algun lloc molt molt segur d'algun indret d'Europa.

P.- Però, com és que no vàreu pensar en matar a Franco?

R.- Per a nosaltres, matar a Franco no + té cap sentit. En canvi, en executar a Carrero, hem apuntat a la figura més representativa del continuisme post-franquista. + D'altra banda, hem demostrat al poble que era perfectament possible de destruir la punta de llança del franquisme. (...)

P.- Amb la vostra acció, esperàveu provocar una reacció popular?

R.- No. Sabíem perfectament que aquesta situació encara no existeix avui en dia a l'Estat espanyol. En canvi vam aconseguir + quelcom que sabem que podríem assolir: accelerar les contradiccions internes del règim, enfrontar i enemistar per a sempre a diversos grups que sostenen la dictadura. + D'altra part, som plenament conscients que nosaltres sols no podem enderrocar el règim capitalista espanyol i que ens cal cooperar amb totes les altres forces de l'oposició.

P.- Aleshores, com és que vàreu perjudicar a les Comissions Obreres?

R.- Nosaltres no hem perjudicat a les CC OO. Si l'atemptat es va produir el mateix dia del judici als 10 de Carabanchel (Camacho i els seus companys)/, va ser pura + casualitat. El procés havia estat decidit per a aquells dia a darrera hora; en canvi, nosaltres ja feia temps que havíem triat + aquell dia per a l'atemptat.

P.- D'altra part, i per desgràcia, les nostres relacions amb les CC OO. no són massa cordials.

P.- Com és això?

R.- Les CC OO. no reconeixen la realitat del problema basc, és a dir, en altres paraules, que no reconeixen l'existència d'una nació basca oprimida.

P.- I quina seria la solució d'aquest problema nacional segons l'ETA?

R.- Consistiria en la reunificació dels bascos "espanyols" i dels bascos "francesos". El nostre Estat adoptaria la forma d'una República Popular.

P.- Tot i això que en dieu, no es tracta d'una utopia?

R.- No veiem el perquè. Durant la guerra civil vam gaudir d'un Estatut d'Autonomia.

P.- Però un Estat autònom no podria sobre viure econòmicament.

R.- Però no saltres no aspirem a un Estat basc isolat de la resta d'Europa. Desitgem una Europa confederada en la qual tots els pobles hi participin en un pla d'igualtat. + Ja hem iniciat, al respecte, contactes amb d'altres nacions oprimides: catalans, bretons, corsos i irlandesos.

P.- I no creieu anacrònica aquest "paleo-natge" cap un nacionalisme estret, avui en dia? Els Estats europeus del Mercat Comú + s'esforcen precisament en salvar diferències...

R.- La CEE és una estructura capitalista i els Estats no tenen en compte les nacionalitats que ells oprimeixen.

P.- Col·laboreu amb l'IRA ("Irish Republican Army", irlandès)/?

R.- Les nostres relacions amb l'IRA són + excel·lents, molt excel·lents.

P.- L'IRA rep diners i armes d'El Gadafi (président de Líbia)/. I a vosaltres us en dona, armes i diners?

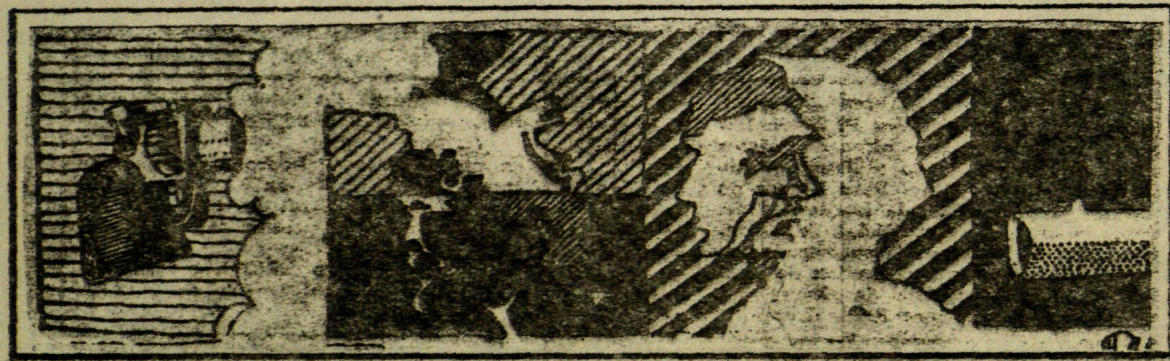
R.- El Gadafi no ens pot ajudar per la senzilla raó que sosté relacions òptimes amb el règim espanyol /de Franco/.

P.- Qui us ajuda, doncs? Qui us proporciona les armes?

R.- Lògicament no us ho puc dir. Tot i això, el que sí puc comentar és que les armes són, actualment, el problema més important que tenim plantejat. I si vós en podeu indicar algú disposat a vendre'ns armes, us ho agrairia molt."

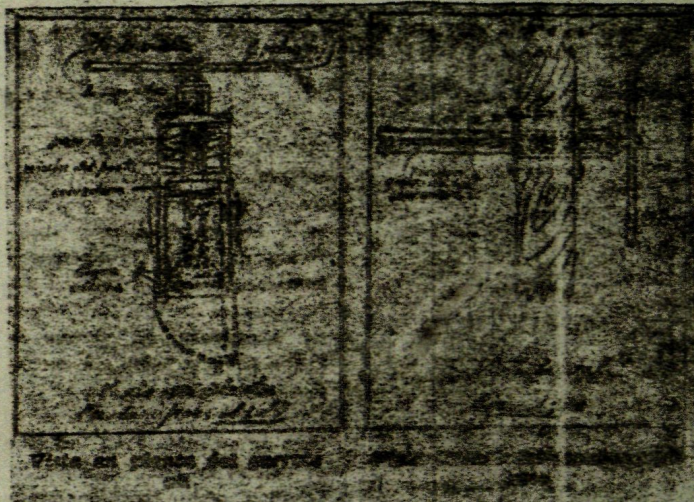
• L'entrevista fou celebrada, a petició de l'entrevistat, en un indret secret. Igualment, per motius de seguretat, no ha estat fet públic el nom del cap del comando d'ETA que va + executar l'almirall + Luis Carrero Blanco, el passat mes de desembre.

Aquest número de DER SPIEGEL fou censurat i no entrà a l'Estat espanyol.

DOSSIER ESPECIAL

HAN MATAT A PUIG i ANTICH

• A tres quarts de deu del matí del dissabte 2 de març, Salvador Puig i Antich, militant del MIL ("Movimiento Ibérico de Liberación", anarquista), era executat a la Presó Model de Barcelona pel procediment del "garrote vil".

La notícia es va estendre ràpidament per tot Barcelona, causant un gran impacte en els diversos ambients de la capital catalana. En un primer moment molta gent es va resistir a creure l'evencia. D'altra banda, al llarg d'aquell dia i del següent, bon nombre de barcelonins no van sortir de la ciutat, tancant-se a casa (un altre motiu fou la sorpresiva pujada de la benzina, a partir de les zero hores del dissabte).

• El mateix dia fou executat a la Presó de Tarragona el súdit polonès Heinz Chez, de 25, acusat en un Consell de Guerra d'haver matat un guàrdia civil a Ametlla de Mar, el mes de desembre 72. Es fa evident que aquesta segona execució fou dita a terme a fi de dissimular la de Puig i Antich. D'altra part, cal esmentar que també aquell dia un guàrdia civil, Antonio Franco, condemnat a mort + per haver matat un superior, va ser indultat pel dictador...

o o o

• Ja abans de dur-se a terme l'execució de Puig i Antich, el govern del policia Arias Navarro havia rebut gran nombre de peticions d'indult (veure números anteriors d'AVUI). Així, el 28 de febrer, els arquebisbes de Barcelona i Tarragona, Mnsrs Jubany i Pont i Gel, respectivament, van transmetre al dictador Franco una segona petició conjunta en favor de l'indult per a Salvador, en nom de tots els bisbes de la província eclesiàstica tarraconenca. A més, per la seva banda, Mnsr Pont i Gel havia enviat, el 8 de febrer, una petició d'indult a Franco en favor de Heinz Chez.

EL DIA DE L'EXECUCIÓ

"Un acte de justícia es fonamentalment un acte de justícia", va dir Pfo Cabanillas, ministre d'Informació i Turisme, a 2/4 de +

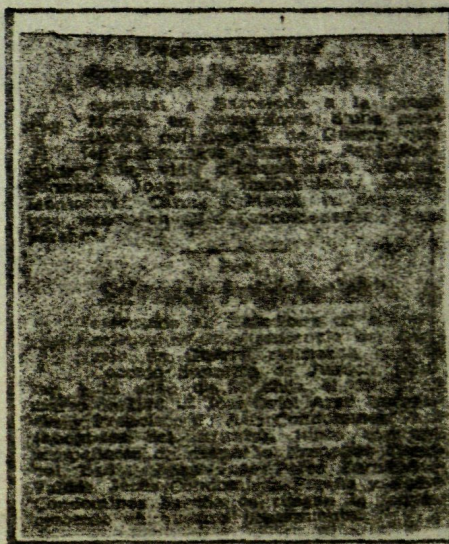
10 del vespre, set hores després d'haver acabat el Consell de Ministres del dia 1r de març, en anunciar que el govern s'havia donat per "enterado" de les dues condemes a mort.

• Immediatament de conèixer-se la nova, i tenent el pitjor donada l'hora del comunicat, es van iniciar les darreres temptatives per aconseguir l'indult. A Barcelona es va constituir en sessió permanent la Comissió de Defensa de l'Advocacia, del Col·legi d'Advocats, sota la presidència del degà, Sr Casals Colldecarrera. Es va entrar en contacte amb diverses personalitats europees (Pompidou, Brandt, Heath...), per tal que intervinguessin prop del dictador. Segons sembla, l'únic que ho va fer fou En Willy Brandt, canceller de la RF Alemanya.

D'altra banda, l'abat de Montserrat, Dom Cassià Just va parlar amb el Vaticà sol·licitant també la seva intercessió, cosa que sembla que es va fer. Finalment, el Dr Antoni Puigvert, metge del dictador, va trucar dues vegades al Pardo, sense èxit.

Les darreres hores

D'ençà de l'allocució de Pfo Cabanillas, la Presó Model fou ocupada literalment per

socials i grisos. A darrera hora del vespre hi van arribar les 3 germanes de Salvador -la 4a es va quedar a casa a fer companyia al pare- i els advocats Srs Arau i Cerdanines Jr, tots els quals van passar les últimes hores acompanyant a Puig i Antich. Aquest, en la confiança que a darrera hora arribaria l'indult, es mostrava nerviós, però també seré. Poc abans del moment final, els presents foren obligats a marxar. Aleshores es va oferir a Salvador els auxilis del capellà de la presó, cosa a la qual s'hi negà, demanant a canvi la presència d'un religiós salesià, antic mestre, amb qui va conversar uns minuts. Arribada l'hora, fou traslladat a la sala d'execució, no permetent-se la presència de cap familiar, amic ni del religiós salesià. A 3/4 de 10 en punt, Salvador Puig i Antich moria garrotat. Durant aquella última nit va escriure tres lletres; la censura de la Presó se les va quedar.

o o o

• De matí nade es van formar petits grups de gent pels voltants de la Model, la qual, com s'ha dit, estava protegida per nombrosos elements de la policia armada i socials. No es va produir cap incident.

D'altra banda, es va comprovar que des de primeres hores del matí, la ciutat era patrullada per forces de la policia, a l'ensens que molts edificis públics eren custodiats per aquestes forces. També se sap que tots els permisos foren cancel·lats i que les tropes estaven aquarterades. La vigilància fou vista també a les carreteres i autopistes, a l'aeroport i a diversos punts "fronters".

ACCIONS del dia 2 a BARCELONA

Ja el dia anterior, a 2/4 de 9 del vespre, va tenir lloc una manifestació al Carrer Muntaner, demanant l'indult. Un grup de 100 persones va ocupar la calçada i va llençar diversos còctels-molotov, tot cridant a favor de Puig i Antich. Aquesta fou l'última de les accions dutes a terme abans de l'execució (veure darrers números d'AVUI).

Però serà a partir del mateix dia 2 que s'i

el règim assassina

★ Durant la manifestació del dia 4, que a les 8 del vespre es va engagar a la Plaça de la Victòria i va recórrer per la Diagonal fins Balmes, es van escapar diverses + octavetes, una de les quals dula aquest títol i deia:

"El règim, al servei dels interessos dels grans banquers i industrials, voldria + escarmentar amb aquest assassinat el moviment de la classe obrera i de tot el poble pel seu alliberament.

Amb l'assassinat d'aquest lluitador que no ha "respectat" la " propietat capitalista", que ha expropiat els seus bancs en favor de la classe obrera i s'ha enfrontat a les forces de repressió, prou el mateix que amb la detenció continuada dels militants de les Comissions Obreres, de les organitzacions polítiques (ETA, USO, FRAP, etc.) que darrerament el règim està intensificant...

Pratén el mateix que les direccions de les empreses quan treuen fora els companys més combatius, tal com s'està produint en totes les nombroses lluites que els treballadors porten guanyant contra l'augment del cost de la vida i l'explotació + dels capitalistes.

EL RÈGIM ataca durament i VOL DESTRUIR ELS LLUITADORS MÉS COMBATIUS.

TREBALLADORS, POBLE DE CATALUNYA:

Solidaritzeu-vos amb els qui ens defensen!!

MANIFESTEM PER TOTS ELS MITJANS LA NOSTRA PROTESTA (aturs, vagues, manifestacions, actes de protesta...).

març 1974."

• L'octaveta, sense signar, porta les quatre barres i l'estel, típiques del PSAN.

nciarà una gran campanya de protesta.

Pel matí del dia 2, la policia va desallotjar diverses facultats universitàries en les quals se celebraven assemblees sobre la mort de Puig i Antich.

A primera hora de la tarda, diverses centenars de persones es van manifestar a Còrsega/Sardenya. Vers les vuit del vespre, un altre grup d'uns 500 va interrompre la circulació des de Pelai/Balmes fins l'església de Botlen, a les Rambles; bona part de la gent els va aplaudir. En cap d'ambdós casos la policia no va intervenir.

Per la seva banda, gran part del personal de la "Residencia Sanitaria Generalísimo Franco" i de la "Delegación Provincial" de l'Institut "Nacional" de Previsión va dur a terme una "sentada" i aturs, respectivament. També van parar la "Maquinista", "Cispalsa", "Olivetti", "Pegaso", etc. amb diversos lapsos de temps.

Finalment, en la parròquia de St Francesc de Sales de Barcelona, quan la missa vespertina, aquest va ser substituïda per una lectura bíblica, amb motiu de l'execució de Puig i Antich. (En aquesta parròquia hi exerceix el seu ministeri Mn Pons, oncle de Pons i Llobet, company de Salvador Puig, el capellà apallissat quan el 'de sagrario' al monument als 'caídos' de Pedralbes.)

Nº 2.737, sense nom). A la cerimònia només hi foren admesos el pare, els germans i una vintena de familiars i amics íntims. Ja des d'hores abans, les forces repressives havien ocupat literalment la muntanya de Montjuïc, mitjançant un espectacular desplegament de forces. A fora del Cementiri s'hi van aplegar més de 2.000 persones -algunes amb flors roges-, les quals, tot i la seva actitud pacífica, foren dispersades violentament per la policia diverses vegades.

Aquell matí van tenir lloc les següents manifestacions:

• A la Porta de la Pau (Port); amb la brutal intervenció de la policia, la qual va efectuar detencions.

• El migdia a la Plaça de la Catedral, durant la ballada de sardanes. La policia també va carregar i detenir alguns manifestants quan el grup era davant el Palau Arquebisbal.

• Una darrera manifestació va tenir lloc a la Plaça Urquinaena, en direcció a Passeig de St Joan.

Aquella tarda, davant i dintre de diversos cinemes barcelonins foren escampades + octavetes allusives a Puig i Antich. També a l'estadi del Barça es van llançar milers de fulls al respecte.

Per la seva banda, Mn Jubany, cardenal-Arquebisbe de Barcelona, va referir-se en l'homilia d'aquell diumenge a la mort de Puig i Antich i a l'afer Añoveros. Sobre Puig i Antich va dir concretament:

"Dos hechos, que están en el ánimo de todos vosotros y que han conmovido amplios sectores de nuestra diócesis, me obligan a dirigiros unas palabras de orientación.

El primero lo constituye la muerte, por

razones y en circunstancias dolorosas, de un joven de nuestra ciudad, condenado por un Tribunal de nuestro país. Oremos por él, para que su alma haya sido acogida por la misericordia de Dios. Extendamos nuestras plegarias de una manera especial para cuantos han fallecido de muerte violenta. Y oremos también al Señor para que se realice en nuestro país una auténtica reconciliación de todos los ciudadanos, como resultado de aquel supremo deber, que se llama amor", según palabras del Santo Padre."

Finalment cal fer esment de l'explosió d'un potent artefacte -uns altres dos no he + van fer per causa de la pluja- el qual estava amagat dins un bidó davant de la "Neotranza de Artilleria", a St Andreu. Van saltar pels aires gran quantitat de vidres; un home que + passava pels voltants va resultar amb un braç trencat a causa de l'ona expansiva. L'explosió fou eficaç en una àmplia zona de Barcelona.

Vers la mateixa hora del vespre, van explotar dos artefactes més: un en un transformador de la Via Favència, al Verdú; l'altre davant la sucursal bancària del Banc Coca, a la Via Júlia de St Andreu. En ambdós casos no es van registrar ferits. Els danys materials foren + de certa consideració.

o o o

• DILLUNS, 4 de març. La quasi totalitat de les facultats de les dues Universitats barcelonines (Central i "Autònoma") van celebrar assemblees i es van declarar en vaga total. Igualment, es van registrar aturs a bon nombre de premses: "Olivetti", "Bultace", "Stevens", "Pirelli", "Clausen", "Aismalibar", etc. També van parar bancs, hospitals, llibreries, instituts i centres oficials.

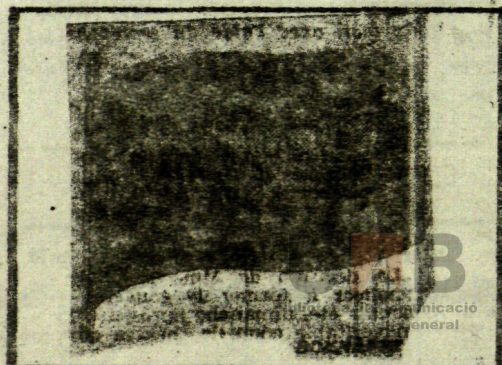
Manifestacions:

• El migdia, quasi mil estudiants van manifestar-se a Rambles-Escudillers. La policia va + intervenir disparant. Foren llençats 30 còctels molotov, un dels quals va ferir un policia.

• Vers les 8 del vespre, més de 3.000 persones van concentrar-se a la Plaça "del Llàpis" (Pl. Victòria), engenant una impressionant manifestació pel mig de la calçada de la Diagonal fins Balmes. Hi havia nombroses pancartes, banderes catalanes i banderes roges. Els manifestants van escapar gran quantitat d'octavetes, així com alguns còctels molotov i pedres contra bancs (Comercial Transatlàntic, Atlàntic...). La policia, mitjançant jeep, camionets i autocars, va arribar a l'últim moment.

AMPLIACIÓ de la protesta

• DIJUMENGE, 3 de març. Vers les 10 del matí va tenir lloc l'acte de l'enterrament de les despulles de Salvador Puig i Antich al Cementiri de Montjuïc (Via St Agustí, +

Es van oír alguns trets i van ser detingudes diverses persones.

o D'altres accions a Barcelona foren: El matí, manifestació davant l'edifici de la Diagonal; a Aragó/Passeig de Gràcia, amb centenars de persones; dos pòsters moltos contra la Cooperativa Militar de la Diagonal, a les 7 del vespre, essent detinguda una persona; una gran pancarta al·lusiva a Pi i Suñer. Finalment cal fer esment de les nombroses pintades per tot Barcelona, amb llegendes com: "HAN MATAT PUIG", "FRANCO ASESINO", "ARIAS ASESINO", així com pagatines amb aquest text: "SALTARAS MAS ALTO QUE CARRERO, ASESINO ARIAS".

A Terrassa, en la barriada de Can Anglada, centenars de persones van manifestar-se, amb pancartes i banderes roges, tot cridant contra la dictadura, Arias i Franco, al temps que repartien gran quantitat d'octavetes i fulls; una noia va ser detinguda.

També es van registrar manifestacions semblants a Sabadell i a El Prat.

o o o

DIMARTS, 5 de març. Continua la vaga total a les facultats.

Es van registrar manifestacions a: o Villarroel/Consell de Cent, al matí i a la tarda, amb apedregament de la seu dels diaris feixistes "La Seix" i "La Prensa".

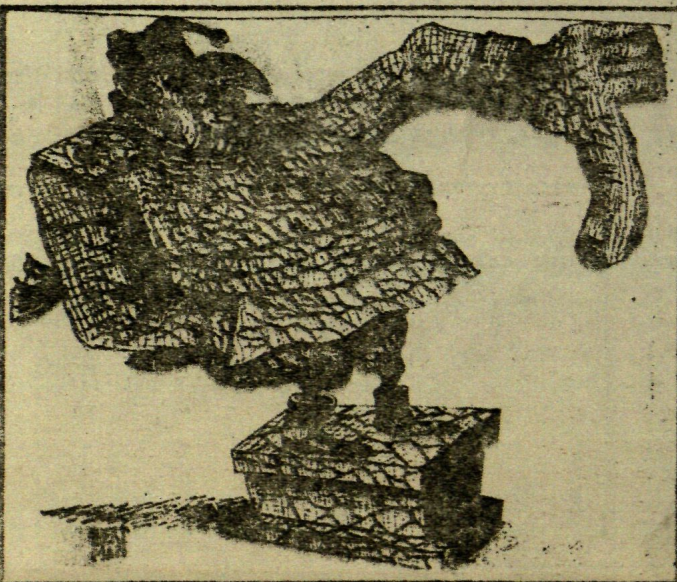
o A Trafalgar/Bruc, on gairebé un miler de persones van marxar fins Bailén.

o A Lúria/Diputació, on la policia va detenir 4 persones, després d'haver disparat uns quants trets a l'aire.

o A Villarroel/València, on va ser incendiat un '091' i on la policia va disparar i va detenir a dues persones.

o Davant la Plaça de la Catedral.

Es van registrar aturs i altres accions a fàbriques ("Siemens", "Metron", etc.), a hospitals (Clínic...), instituts d'ensenyament mitjà de Barcelona i comarques ("Joanot Martorell", "Albàñiz", "Mila i Fontanals", "Joan Roscan", "Jacint Verdaguer", etc.).

Declaració de F.N.C.

"L'ESTUDIANT SALVADOR PUIG I ANTICH VA SER EXECUTAT A LA PRESÓ MODEL DE BARCELONA:

Aquest és un nou crim que la dictadura feixista espanyola comet contra un democrata català.

L'exèrcit espanyol ha servit, un cop més, a la dictadura franquista com a eina de repressió inestimable: la pena de mort que el Tribunal Militar ha dictat contra l'estudiant Puig i Antich, i era consumada amb l'execució, és la perpetuació de l'agressió que el règim, per mitjà del seu exèrcit d'ocupació, ha practicat, durant 37 anys, damunt el nostre poble català.

Amagant i tergiversant els fets, la dictadura ha volgut presentar -i ara, després d'assassinar-lo, presenta- Puig i Antich com un atracador i un 'terrorista'. Res d'això! Puig i Antich era un democrata, un militant polític que lluitava contra l'opressió i l'opressió a què el règim ens té sotmesos.

CATALANS!

Ningú no pot quedar al marge de la lluita contra la dictadura feixista espanyola, que ens nega els drets polítics i la llibertat!

Tot el poble ha de lluitar contra aquesta colla de criminals!

UNIU-VOS A LA LLUITA!!

Per l'enderrocament de la dictadura criminal!

Per el restabliment de la llibertat política del nostre poble català!

Per uns Països Catalans independents i socialistes!

FRONT NACIONAL DE CATALUNYA.

L'octaveta, sota el títol "PUIG I ANTICH ASSASSINAT", fa una crida a una concentració a la Plaça de Catalunya per a la 1 del migdia del dia 10 de març.

A l'església de St Just i Pastor, de Barcelona, va tenir lloc un funeral espontani, a petició de més de 1.500 persones que es van concentrar davant el temple, tot pressionant correctament al rector, Mossèn Carrera, vicari episcopal d'ambients obrers, i va concelebrar, junt amb tres altres capellans, l'acte religiós. En la seva homilia va fer referència explícita a la mort de Puig i Antich, tot demanant l'abolició de la pena de mort. A la sortida, els socials que pullulaven pels voltants van provocar als reunits, intervenint la policia, que va carregar repetides vegades.

Per la seva banda, 110 PNH (Professors + No Numeraris) de l'"Autònoma" de Bellaterra van redactar un document adreçat a l'opinió pública, en el qual es condemnava l'execució de Puig i Antich i es demanava l'abolició de la pena de mort.

Finalment, cal esmentar el comunicat dels estudiants de Teologia del Seminari barcelonès, en el qual es declaraven en vaga en protesta per l'execució de Salvador Puig i Antich i per l'afar del bisbe basc Mre Añoveros.

o o o

DIMECRES, 6 de març. El Rectorat decideix tancar "hasta nuevo aviso" totes les Facultats de la Central, a excepció de l'Armada, Medicina i

Estudis Empresarials. Tot i això, es van produir nombroses assemblees, que foren desallotjades per la policia, la qual va retirar centenars de carnets i va procedir a bastantes detencions.

Hi va haver manifestacions a:

o Aribau/Travessera de Gràcia, on va ser apedregada la seu del Banc de Santander.

o Mire/Muntaner.

o Davant l'Escola Industrial, amb una "senja de" al bell mig del Carrer Urgell.

o Davant la Catedral, on més de 500 persones s'hi van concentrar demanant, sense èxit, la celebració d'un funeral. Tot seguit iniciaren una manifestació vers les Rambles.

A Badalona, es van manifestar més de 1000 persones a Pérez Galdós/Alfonso XIII. No hi hagué detencions.

D'altres accions foren dutes a terme a instituts, bancs (Catalana i Ibèric, amb concentracions davant les seus) i auturs solidaris als Serveis d'Estudis de diverses entitats (Cercle d'Economia, Banca Catalana, Banca Urquijo, Gesfondo, Arquitectes, Aparelladors, Enginyers, etc.).

o o o

DIJOUS, 7 de març. Continuen tancades les Facultats de la Central. Hi ha aturs a l'"Autònoma" de Bellaterra, Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics, a ESADE, etc.

El vespre es va celebrar un segon funeral a l'església de St Just i Pastor. El temple i els carrers dels voltants eren rodejats per grisos i socials; també es va veure una forta concentració de grisos amb casc a la Plaça St Jaume. A la sortida, es van produir enfrontaments amb la policia, amb algunes detencions.

Els detinguts d'ençà del dilluns

Socialistes Demòcrates Catalans

• Aquest full que reproduïm a continuació és el primer document que hem vist ara per ara dels "Socialistes Demòcrates Catalans". Sota el títol "HAN EXECUTAT A EN PUIG I ANTICH", es diu:

"El matí del dia 2 de març han estat executats a les presons de Barcelona i Tarragona, pel procediment del 'garrote vil', el militant polític de 26 anys, Salvador Puig i Antich, del grup del MIL ("Movimiento Ibérico de Liberación"). I Heinz-Chen, polonès de 33 anys. Al mateix temps que el Govern comunicava aquestes dues penes de mort, es feia saber també que el General Franco havia comutat la que pesava sobre el guàrdia civil que el mes passat va assassinar un capità d'aquest Cos.

La força d'aquests fets estalvia molts comentaris; és una salvatjada. Però, així i tot, cal senyalar-ne alguns, per quan representen l'estat d'ànim de l'opinió pública a Catalunya i demostren fins a quin punt l'actual societat rebutja aquests procediments contraris a la dignitat de tota persona humana.

Puig i Antich, aquest noi barceloní de 26 anys que acaben d'executar, no era un atracador professional, era simplement un xicot inquiet en el qual veïem reflectit el drama de la joventut que vol interessar-se pel bé comú.

Si Puig i Antich s'hagués deixat envilir per la moda, per l'obsessió pel futbol, les 'bottes', la droga o altres 'expansions' que sí estan permeses a la joventut, + no hagués mort el dissabte 2 de març. Però era un de tanta que buscava la forma de contribuir a la solució dels problemes que hi ha. Només va trobar portes tancades. Aquesta és una dictadura que només pot oferir això. A poc a poc radicalitzà la seva actitud i enfront de la violència que ens vol immobilitzar, s'inclinà per la lluita més desesperada.

Però qui és l'autèntic culpable? Aquest jove que s'arriscà per un ideal o bé tots nosaltres que mantenim aquesta greu situació d'anormalitat política i social?

La societat catalana, i també la de la resta de l'Estat espanyol, ha rebut aquestes execucions amb l'esfereïment propi de la gent civilitzada. Com és possible que encara existeixi la pena de mort? A més, per què matar a uns i indultar a l'altre? Poden donar-se més proves d'arbitrarietat? Això és justícia o és la venjança d'un Govern que ha vist en Puig i Antich una perillosa actitud per als seus interessos?

La política del Govern dona més força a la policia. Això ens interessa? Tenim tristes exemples del què significa viure en un Estat policíac. Pot arribar un moment en què si no canvien d'actitud, ens poden empresonar a tots: bisbes, manobres, tècnics, artistes, etc., a tots.

La societat està en marxa i vol justícia i llibertat per a resoldre els problemes i per organitzar una convivència fructífera entre tots els pobles que formen l'actual Estat espanyol. La mort de Puig i Antich és una crida a la nostra consciència i responsabilitats polítiques.

març 74."

la quasi un centenar.

o o o

• **DIJENDES, 8 de març.** El Rectorat informa que el proper dijuns, 11, tornarà a obrir-se la Universitat. D'altra banda, corre el rumor -que més endavant serà confirmat- que 30 estudiants seran sancionats amb la prohibició d'assistir a classes pel que resta de curs. Segons sembla, la policia ha estat presa a les palpenes.

Va haver-hi funerals a:

o **Cornellà**, a les 8 del vespre, parròquia de Sta Maria, amb l'assistència de més de 1.000 persones. A la sortida va tenir lloc una manifestació "que duré unos 20 minuts para dispersarse sin que interviniera la fuerza pública. Al peracar, se practicaron dos detenciones" (!), segons deia el TELEEXPRES del dia 9.

o **St Andrew**, a les 9 del vespre, a l'església de la Plaça Orfila, amb la presència de més de 3.000 persones.

o **Terrassa**, a la mateixa hora, parròquia de

de la Sagrada Família, amb la presència de quasi 1.000 persones.

Pel que fa a manifestacions:

o A **Mataró**, de més de 500 persones.

o A **Terrassa**, amb la 'sentada' de 100 estudiants en la carretera de Castellar.

A **Barcelona**, a 2/4 de 9 del vespre, a la cruïlla de Sardenya/València, es van manifestar més de 1.000 persones. El grup va continuar per Diagonal i Napoleó fins Diputació. En la mateixa s'hi van llençar 3 còctels molotov. No hi va haver detencions.

Es van produir arturs a la majoria de Facultats de l'"Autònoma", al Conservatori de Música, a l'Escola d'Assistents Socials del Clínic, a ESADE, de Barcelona. A Telecomunicacions, Enginyers i als Instituts "Arrabona", "Egara" i "Blanchart", de Terrassa.

• **DISSABTE, 9 de març.** El fet més destacat del dia fou la reunió d'una "Assemblea d'Ecologistes Catalans", al Seminari barceloní. En la mateixa es va aprovar una declaració sobre l'afer Añoveres -que reproduïm en quall apartat- i en la que també es diu:

"Es aquesta una més de les veus que s'ajunten al rebuig popular que han provocat les recents execucions de Salvador Puig i Antich i Heinz-Chen, junt amb l'escalada dels preus i la creixent repressió sobre el poble treballador, + una vegada més víctima especial d'economia + ments i detencions."

El document porta la signatura de 178 clergues catalans.

Aquell mateix dia es va celebrar un funeral a Sabadell, a l'església de la Concepció. A la sortida, més de 400 persones es van manifestar pels carrers, produint-se un enfrontament amb la policia. Un social va resultar apallissat i varies persones foren detingudes.

o o o

• **DIJENDES, 10 de març.** Al migdia hi havia convocat un funeral a l'església barcelonina de St Agustí. A l'hora indicada s'hi van reunir entre 4 i 5.000 persones, les quals van demanar permís al rector per a la celebració eucarística, cosa que els va ser denegada. A continuació, i es cortats per forces de policia impotents davant la multitud, es va iniciar una manifestació silenciosa per Hospital, Mercat de St Antoni, Ronda, Pelai i Plaça de Catalunya. Tot al llarg del recorregut hi havia un impressionat desplegament de policies en els punts estratègics.

En arribar a Catalunya, ocupada per grises amb casc ("Bandera de Valladolid"), van produir-se alguns crits, entrant tot seguit en acció la policia que va carregar bruta i repetides vegades. Es calcula que el nombre de detencions ascendí a més d'un centenar, + que foren posades en llibertat a partir del divendres 16, després de pagar fiances en alguns casos.

Els grups dispersats es van manifestar per Urquizaona, Rambles, Gran Via, Portal de l'Angel, Pelai, etc.

o o o

L'última acció d'aquest afer ha estat l'explosió d'un artefacte en els lavabos del Palau de Justícia de Barcelona (15 de març). A-

★ Assemblea de Catalunya

Sota el títol "SALVADOR PUIG I ANTICH, ASSASSINAT. FORA LA PEN DE MORT! LLIBERTAT", el Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya va publicar, amb data 8 de març del 74, el següent comunicat:

"Salvador Puig i Antich, de 26 anys, ha estat assassinat pel sistema del 'garrote vil' a les 9 hores 40 minuts del dissabte 2 de març, complint la sentència de pena de mort que l'Imposà un Consell de Guerra celebrat a Barcelona fa ja dos mesos. El mateix dia era també sotmès a la pena capital el polonès Heinz Chez.

La resposta popular a aquest nou crim de la dictadura franquista ha estat immediata. Aturs, assemblees, senyals de dol, minuts de silenci i altres accions, s'han estès a les fàbriques i altres centres de treball; a les Universitats i institucions de tot Catalunya; milers de manifestants han expressat al carrer el seu rebuig contra aquesta agressió; els Col·legis Professionals, l'Església i amplis sectors han aixecat un clam unànimne contra el govern assassí.

Aquesta indignació de tot el poble augmenta en coincidir, en un mateix Consell de Ministres, la decisió de matar a Puig i Antich amb els acords d'agredir a les classes populars amb pujades i agobiants dels preus bàsics, juntament amb el decidit propòsit de mantenir congelats els salaris.

S'afegeix a tot això, l'atac a la llibertat de paraula del bisbe Alier, qui ha alçat la veu reclamant els drets nacionals més elementals del poble basc i dels altres pobles de l'actual Estat espanyol.

Aquesta és, doncs, la veritat de l'"obertura" que anunciava fa poc el policia Arias Navarro en el seu discurs: la repressió i els assassinats, la negació de les llibertats polítiques i nacionals, l'empitjorament de les condicions de vida del poble. Aquest és el "post-franquisme" que ens anuncien els portavocs del règim, la demostració palpable de la seva impossibilitat d'e-

volucionar per resoldre cap dels problemes fonamentals del nostre poble.

En aquesta situació, l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, que és el més ampli marc de convergència dels qui s'enfronten i lluiten contra la dictadura, crida a la més àmplia mobilització per la conquesta dels seus quatre punts programàtics:

1. La consecució de l'Amnistia general dels presos i exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i els principis configurats en l'Estat d'Autonomia del 32, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Res d'impedir que el franquisme continuï assassinant i emprisonant. Es coneix ja l'intent d'aplicar noves penes de mort en propers judicis (Oriol Solé i Sugranyes i Josep Pons Llobet, companys de Puig i Antich).

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA crida a tot el poble a continuar la protesta contra l'assassinat de Puig i Antich i a intensificar la mobilització per aconseguir l'abolició de la pena de mort i l'Amnistia.

PROU ASSASSINATS !!!
ABOLICIÓ DE LA PEN DE MORT !!!
AMNISTIA
LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES I NACIONALS !!!

fortunadament, donada l'hora de l'atemptat (a 1/4 d'onze del matí), no es van produir ferits. Els danys materials foren de consideració.

Aquesta explosió cal relacionar-la amb l'execució de Puig i Antich ja que en les parets hi havia pintades allusives al fet. Al dia següent, el Col·legi d'Advocats barceloní va fer pública una nota, signada pel degà Sr. Casals Colldecarrera, condemnant "el criminal atentado (...) contra las mismas condiciones de las relaciones humanas".

A la resta de l'Estat Espanyol

Com en tantes altres ocasions, el poble de Catalunya ha estat el que més s'ha mogut en la protesta per l'execució de Salvador Puig i Antich, militant anarquista i català.

A Madrid (ESPANYA): s'han produït aturs i vagues a les diferents Universitats, així com algunes manifestacions al carrer.

D'altra banda, cal destacar la lletra enviada al dictador Franco per uns 300 intel·lectuals espanyols el dia 26 de febrer,

o sigui quatre dies abans de l'execució, demanant l'indult per a Salvador. La carta comença així: "A Su Excelencia el Jefe del Estado. Los abajo firmantes, demócratas españoles, con domicilio en Madrid, a Su Excelencia exponen..." (Subratllat nostre).

Entre els signants trobem: Enrique Tier no Galván, Joaquín Ruiz Jiménez, Jaime Miralles, Gregorio Peces Barba, Armando López Salinas, Roberto Mesa, etc.

A Euzkadi: manifestacions a diversos indrets de Donostia/St. Sebastià, el dia 6 de març, amb escampada d'octavetes i llençament de còctels molotov. (El dia 23 ja hi havia hagut una altra manifestació semblant a la mateixa ciutat.)

També es van registrar vagues pacífiques a les Universitats de Bilbao, Donostia i Deusto.

D'altra banda, el Col·legi d'Advocats de Donostia va celebrar una Junta Extraordinària el dia 12 de març, aprovant-se unànimement una resolució favorable a l'abolició de la pena de mort per a tot tipus de "delictes".

Pena de mort NO!

A L'ESTRANGER

L'execució de Salvador Puig i Antich ha motivat tot una sèrie de manifestacions de protesta. Aquestes accions, que la premsa legal de l'Estat espanyol ha qualificat de "antiespanyoles", han estat d'una evident caire antifranquista, és a dir antifeixista.

Destaquem:

3 MARÇ: Roma. Atacs amb còctels molotov de les ambaixades franquistes davant el Vaticà i el Quirinal.

París. Còctels molotov contra dues sucursals del Banco Popular Español i del Banco Español de París. També fou atacat el "Centro Español" franquista.

Brussel·les. Totxanes i còctels contra tres sucursals del Banco Español. Igualment foren amenaçats de mort l'ambaixador davant la CEE i l'ambaixador franquista a Bèlgica.

Luxemburg. Quatre enigrants espanyols van destruir l'entrada de l'ambaixada franquista.

4 MARÇ: Roma. Milers de manifestants van marxar sobre l'ambaixada franquista.

Comunicat E.C.T. del Rosselló

• A Catalunya Nord, el grup "ESQUERRA CATALANA DELS TREBALLADORS", editor del tri-
sestre "LA FALÇ", va inserir un comunicat sobre Puig i Antich al diari "L'Indepen-
dant" de Perpinyà, del dia 3 de març, és a dir l'endemà de l'execució. El text que
transcribim tot seguit és en francès, ja que el dit diari no accepta declaracions +
en català:

"Une fois de plus, méprisant l'opinion démocratique, la barbarie franquiste a osé. Lentement, froidement, cyniquement, en dépit des plus pressantes prières et des plus ardentes manifestations de solidarité, ils ont assassiné le militant révolutionnaire Puig Antich. Notre Pignochet de voisin / (és a dir, Franco) / s'illustre une ++ fois de plus par la plus vile, la plus odieuse des répressions. Aujourd'hui elle ++ frappe un de nos compatriotes.

Celui que ses camarades appelaient 'El Netge' avait milité dès 1967 dans les ++ Commissions Ouvrières de quartier. Il avait alors 19 ans. Dès cette époque il est ++ recherché pour 'activités illégales' et 'propagande illicite', c'est-à-dire pour avoir tenté d'exercer les droits universellement reconnus à tous les travailleurs. ++ Parallèlement à son travail d'employé de bureau faisait des études de médecine et ++ de psychologie et à son activité militante. En novembre 1971 après le 'service' mili-
taire il entra au Mouvement Ibérique de Libération. A Barcelone, le 24 septembre, il fut arrêté à la suite d'une échauffourée avec plusieurs policiers franquistes ++ au cours de laquelle il fut blessé par balles et un policier fut tué.

C'est donc bien un jeune militant révolutionnaire anti-capitaliste que Franco a assassiné et non pas comme il a tenté de le faire croire un quelconque 'braqueur'.

Un tel crime ne peut rester impuni. Il faut empêcher à tout prix que les deux ++ camarades de Puig Oriol Solé Sugranyes et Josep Lluís Pons Llobet ne subissent la ++ même sort. Dans l'immédiat, pendant que Franco fourbit ses couteaux, nous devons ++ nous mobiliser pour empêcher ces nouveaux crimes. Nous appelons tous les démocrates ++ à se mobiliser en faveur des militants révolutionnaires sud-catalans. Participation massive à la manifestation de lundi soir. Il faut que Puig Antich soit vengé. Il ++ faut empêcher de nouveaux crimes."

S'hi van produir violents enfrontaments entre els manifestants i la policia, amb el resultat de 15 ferits, 30 detinguts i importants danys materials.

• **Gènova.** Va fer explosió una poderosa bomba contra la "Càmera de Comerç Espanyola".

• **Perpinyà (CATALUNYA-NORD).** Manifestació de més d'un miler de persones de molts grups i partits (PSF, PCF, PRF, PSU, ECT, ARC (Acció Regionalista Catalana), Révolution, Rouge, Sonatent, etc.) i de sindicats (CGT, CFDT, SGEN, SNES i SNI). Els militants d'ECT duïen banderes catalanes + amb l'estel roig i van repartir octavetes en català i en francès.

• **5 MARÇ: Amsterdam.** Ocupació de les oficines d'"Ibèria".

• **Frankfurt.** Vuitanta esgrants espanyols es van tancar unes hores dins una església.

• **Milà.** Atac i incendi amb còctels molotov d'un autocar de turisme espanyol.

• **7 MARÇ: L'Hàia.** Incendi de les oficines del Turisme espanyol.

• **Toleosa.** Atac al Banco Español.

• **Bordeus.** Atac al Banco Popular + Español.

• **Endesa (EUZKADI-NORD).** Bomba contra una sucursal del Banco de Bilbao.

• **París.** Atac amb còctels contra la central i les sucursals del Benetton.

• **8 MARÇ: Grenoble.** Apedregament d'una sucursal d'un banc espanyol.

• **Frankfurt.** La policia va prohibir una manifestació antifranchista.

• **9 MARÇ: Basilea (EUZKADI-NORD).** La policia va dispersar una manifestació de més de 1.000 persones.

• **Lyon.** Enfrontaments entre manifestants i policies.

• **Niça.** Manifestació i escapada d'octavetes.

• **París.** Milers de persones es manifestaren a diversos indrets de la ciutat, especialment al Barri Llatí. Els eslogans més corrents foren: "FRANCO ASSASSIN, POMPIDOU COMPLICE" i "SAUVONS PONS LLOBET et SOLÉ SUGRANYES!". Es van produir enfrontaments amb la policia, amb un resultat de 10 detinguts. Els danys materials a varis edificis espanyols doren de consideració.

• **12 MARÇ: París.** El director del diari + parisienc "LE MONDE", Sr Jacques Fauvet, va anellar una gira per diverses ciutats de l'Estat espanyol, en havia de promouir conferències, en protesta per l'execució de Salvador Puig i Antich.

o o o

• Pel que fa a la premsa estrangera, no cal dir que la condemna fou unànime. Fins i tot el diari vaticà "L'OSSERVATORE ROMANO" va parlar del peser de Roma per l'e-

xecució de Puig i Antich.

• **"LA NATION"**, diari gollista, deia: "Fins i tot si la culpabilitat era irrefutable, no + es tractava d'un crim a sang freda, ja que + fou un acte que s'explica i aduc justificació en la conjuntura política en què viu l'Estat espanyol".

• **"LIBERATION"**, d'extrema-esquerra: "Si En Franco és un assassí. Si, la pretesa obertura de l'Arias és una mentida. D'acord, però no calia aquest assassinat per a saber-ho. + Es tracta para i simple del feixisme. I no + més ho han descobert ara els hipòcrites. Tot i això cal confessar la nostra part de culpa (...), doncs, què hem fet per evitar-ho."

• **"LE FIGARO"**, conservador: "El que és més vergonyós de tot aquest afer són els mètodes expeditius, l'absència de garanties reals en el règim judicial espanyol. I això és una herència del règim totalitari instaurat l'any 1939."

• **"L'HUMANITE"**, comunista: "Puig i Antich + no era dels nostres. Espero, el seu nom s'hi + criu des d'ara junt amb els de tots aquells que odien el feixisme. La seva sang no ha estat vessada en va."

• **"LE MONDE"**, article signat per Pierre Bordabes: "Als 82 anys, més a la vora de la ++ mort que mai, mancat de tot sentiment humanitari, Franco ha garretat Puig i Antich. I és amb aquesta Espanya que el govern de Pompidou vol aprofundir encara més els seus lligams de tot tipus?"

o o o

• Finalment, cal esmentar la resolució votada pel Parlament Europeu, a Strasburg, en la nit del 14 al 15 de març.

En aquella assemblea, fou presentada una resolució parlant "de les constants violacions per part del règim espanyol dels drets fonamentals de l'home, cosa que impedeix ++ l'entrada de l'Estat espanyol en la Comunitat Econòmica Europea (el Mercat Comú). El text fou signat pels grups democrata-cristià, liberal i socialista, amb l'abstenció + dels conservadors anglesos i dels comunistes (a més de l'execució de Puig i Antich, també s'hi incloïa una referència a l'expulsió de l'escriptor soviètic Aleksandr Soljenitsin).

En la resolució també es menciona l'amenaça d'expulsió que pesa damunt Mnsc Aguerros.

D'ALTRES DECLARACIONS

• També hem vist declaracions sobre la mort de Puig i Antich signades per:

- PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA;
- COORDINADORA LOCAL DE COMISSIIONS OBRERES DE BARCELONA;
- COMISSIÓ OBRERA NACIONAL DE CATALUNYA;
- BANDERA ROJA;
- PARTIDO CARLISTA;
- UNION SINDICAL OBRERA;
- ESTUDIANTS DE LLETRES, ECONOMIQUES...

per una
església
del poble

bisbe AÑOVEROS: l'AFER

L'afar Añoveros ha fet córrer molta tinta tant per part de la premsa mediatitzada i censurada de l'Estat espanyol, com, també, de la de l'estranger. No n'hi havia per menys. Al cap i a la fi és la primera vegada en 38 anys que una alta jerarquia de l'Església de l'Estat espanyol ha gosat enfrontar-s'hi en un punt molt important: l'opressió nacional que pateixen + les distintes nacions que avui formen aquest mateix Estat espanyol.

Tot i això, cal llegir el que realment ha dit el bisbe de Bilbao, a fi de poder jutjar amb més motiu de causa el parer + més ridícul que han fet l'equip del policia Arias Navarro i el propi Franco, amb el tractament que han donat al problema.

Añoveros tan sols ha gosat encetar un tema tabú: el problema de l'opressió nacional, en aquest cas a Euzkadi. Cal lle-

l'Església Catalana en particular, i als bisbes de Catalunya, Illes Balears, País Valencià en general, a fi que es pronunciïn oberta, clara i decididament sobre + l'opressió nacional que patia els Països Catalans.

gir l'homilia en qüestió per a adonar-se, a tenor de la resposta que ++ s'ha produït, de l'odi que tenen el franquisme i l'espanyolisme quan es tracta de revisar aquest tema. D'això es desprèn que aquella frase de + Calvo Sotelo "Antes una España roja que rota", encara està present en + la mentalitat del govern feixista actual.

★ L'Equip "AVUI", que ja en el seu número del 15 de desembre passat va parlar de l'"Enfrontament entre l'Església i l'Estat espanyol" amb motiu de l'afar de la Presó Concordatària de Sagora, hi dibuixava un nou component en la descomposició de la Dictadura: el deteriorament de les seves relacions amb l'Església, un dels primers i més importants pilars quan la sublevació militar del 18 de juliol de 1936, és un fet irreversible.

★ En aquesta ocasió, l'Equip "AVUI" no vol deixar passar la present oportunitat de l'afar Añoveros, sense fer una crida a les jerarquies de

cronologia

Cronològicament exposarem un resum dels esdeveniments més importants que s'han donat en aquest afer.

23 febrer

Durant les misses vespertines d'algunes parròquies de Bilbao es comença a llegir + un document del bisbe, Mnr Añoveros. L'es crit consta de tres homilies, l'última de les quals, titulada "EL CRISTIANISME MIS- SATGE DE SALVACIÓ PER ALS POBLES" (veure + el text a "DOCUMENTS"), en cas d'ésser llegida caldrà fer-ho íntegrament. En la recepció i distribució d'aquest document hi ha pres part activa Mossèn Ubieta, Vicari General de la diòcesi de la capital basca.

24 febrer

Al llarg d'aquest diumenge es continua predicant aquesta i les altres homilies en les parròquies de la diòcesi.

La premsa espanyola diu "que han sido + muchas las parróquias en donde no se efectuó la lectura...". Tot i això, un portaveu del bisbat informarà més endavant que un 95 % de les esglésies han llegit els esmentats documents. Igualment es desmentirà la informació sobre múltiples incidents ++ quan la seva lectura.

26 febrer

Juan-Antonio Novais, corresponent de LE MONDE, de París, a Madrid, escriu que el +

Govern del policia Arias Navarro continua sostenint les seves promeses de liberalització i aperturisme...

"EL CORREO ESPAÑOL-EL PUEBLO VASCO", de Bilbao, obre el foc contra Mnr Añoveros + amb un Editorial titulat "El problema Vasco, en el qual es diu, entre altres coses: "Un documento que contiene a nuestro entender gravísimos errores". "El sorprendente enfoque de un problema meramente temporal desde cátedras llamadas a iluminar el espíritu, resultó conturbador". "La aplicación práctica del extraño escrito, abundante en citas doctrinales manejadas con habilidad indudable". I parlant de les restriccions sobre l'ús de la llengua basca: "Este periódico podría ser redactado en suskara con absoluta libertad -de la primera a la última página- si las exigencias de los lectores así lo justificaren". I també: "Es sorprendente la inoportunidad del referido escrito en el momento en que todos los comentaristas políticos del país aluden consistentemente al clima de conciliación y de + buena voluntad que existe entre la Iglesia y la autoridad civil desde el nuevo nombramiento del Gobierno de Arias Navarro".

27 febrer

El Ministeri de Governació decideix informar (3 de la tarda), a través del Cap + Superior de Policia, que tant Mnr Añoveros com el Vicari, M. Ubieta, són en arrestament domiciliari. Aquesta notícia la ++ premsa espanyola la presenta com una mena de protecció "por razones precautorias"... A ningú no se li escaparà, però, el veritable abast de la greu mesura.

28 febrer

Per Madrid corren rumors de que Mnr Añoveros gaudirà pròximament de "vacances" a Itàlia, a l'igual que quan el cas del nostre abat Escarré.

Ruiz Jarabo, Ministre de Justícia, efectua una visita a Mnr Enrique i Tarancón, arquebisbe de Madrid-Alcalá i president de la Conferència Episcopal de l'Estat espanyol (CEE). Per la seva banda, el nunci a Madrid, Mnr Dadeaglio, visita al Ministre d'Assumptes Exteriors (MAE), el botifler català Corbina Mauri.

Des del seu domicili, Mnr Añoveros diu + als periodistes que l'han anat a veure que + "No té res a dir-los-hi". (Cal a dir que per a detenir o jutjar un bisbe és imprescindible l'autorització papal.)

Mentrestant, el Vaticà no diu res.

1 de març

Reunió extraordinària del Consell Executiu de la CEE, sense l'assistència de Mnr. Añoveros que continua en detenció domiciliària.

Les oficines del palau episcopal de Bilbao reben una carta que amenaça amb la prompta col·locació d'una bomba, cosa que no es + produirà.

A Bilbao comencen a recollir-se signatures de solidaritat amb el bisbe Añoveros. Diverses institucions religioses fan arribar a Mnr Añoveros la seva adhesió: "Seminari", + "Institut Cristià de Pensament i Diàleg", ++ "Consell de Laics" i d'altres moviments apostòlics de la capital basca.

2 de març

Execució a Barcelona de Salvador Puig i Antich, militant anarquista del MIL. (Veure "INFORME ESPECIAL" en aquest mateix número d'"AVUI".)

Entrevista secreta entre el nunci i el NAE. A la sortida de la reunió, Mnr Dadaglio es trasllada a Roma, on s'entrevista tot seguit amb importants càrrecs de la Secretaria d'Estat del Vaticà. En cap cas hi ha comunicats.

Es produeixen noves adhesions a la persona de Mnr Añoveros: "Consell de Religiosos", "Consell de Preveres", "Facultat de Teologia, de Bilbao, i del "Seminari de Deusto".

3 de març

A través de la ràdio, la TV i la premsa, el Ministeri d'Informació i Turisme (MIT) va conèixer una nota oficial sobre l'afer Añoveros. En la mateixa es diu, entre altres coses:

"Tal documento contiene, a juicio del ministerio fiscal, un gravísimo ataque a la unidad nacional española que consagra las Leyes Fundamentales del Estado". "Ello / la obstinada actitud de Mnr Añoveros de mantener la citada hostilidad en todos sus términos / acredita el decidido propósito de conseguir una clara invitación a la discordia ciudadana, atentatoria a la convivencia de los españoles". "Desde la llegada a Roma del nuncio de Su Santidad / para encontrar fórmulas satisfactorias que permitan resolver la actual situación / ha permanecido en el aeropuerto / bilbaí / de Sondica un avión oficial para facilitar el eventual desplazamiento de Mnr Añoveros y del Padre Ubieta. A lo largo de la mañana de ayer / (3 de març) / se ofreció al Sr Obispo la posibilidad de trasladarse a Roma por este medio, que rehusó, advirtiéndole que tal viaje sólo lo efectuaría si se le ordenaba de un modo forzoso e por la Santa Sede". Aquesta nota havia estat difosa a fi que "el pueblo español sea conocedor de la gravedad de los hechos y de que podrán ser adoptadas lógicamente, en los próximos días, medidas adecuadas a tal gravedad".

Posteriorment se sabrà que el Cap de Policia a Bilbao havia comunicat a Mnr Añoveros i a M. Ubieta que fessin les maletes per a sortir immediatament de viatge en avió, dues vegades: a 2/4 de 8 del matí i a 1/4 d'1 del migdia. Ambdós s'hi van negar rotundament si no es complien tres condicions: a) Que se li comunicés per escrit; b) que vingués una ordre del Papa; i c) O que fos expulsat per la força.

D'altra banda, a partir d'1/4 d'12 es van anar formant grups de gent davant el palau episcopal. Quan el seu nombre era de més de 1.500, van començar a cridar "Visca

ca el bisbe!" i a cantar l'"AGUR JAURNAK" ("Adéu amics", tradicional cançó basca de comiat). Aleshores la policia va intervenir dissolvent els reunits.

Cal dir que, en el cas d'ésser expulsat de l'Estat espanyol, seria necessari un decret llei signat per Franco. En tal cas i segons l'article 2.343 del Dret Canònic, això comportaria automàticament l'excomunió del dictador! (L'any 1955 el "caudillo" argentí Perón, fou excomulgat en haver expulsat del país al bisbe auxiliar de Buenos Aires.)

PARLA EN JUBANY

Mnr Jubany, cardenal-arquebisbe de Barcelona, quan la seva missa del diumenge 3 de març, va parlar de la mort de Puig i Antich i de l'afer Añoveros. En aquest última cas va dir:

"Dolorosamente sorprendido en aflige la situación en que se encuentra el obispo de Bilbao, hermano mío en el episcopado. El ha obrado de la manera como ha creído en conciencia que debía cumplir su misión episcopal. Yo no tengo derecho a juzgar su actuación, ya que ello corresponde al Papa. Pero deber mío es sentirme en comunión fraterna con él, porque todos los obispos hemos recibido una misma consagración y hemos sido instituidos por el Espíritu Santo miembros del Colegio Episcopal que rige la Iglesia de Dios. En estos momentos deseo ardientemente que ése pueda ejercer sin dificultades su poder espiritual y su jurisdicción. (...)".

Igualment, es va conèixer una carta de solidaritat envers Mnr Añoveros, signada pels vicaris episcopals de Barcelona. (Veure apartat "DOCUMENTS".)

4 de març

Es produeix una reunió entre Franco i el Cardinal Primat d'Espanya, Mnr Marcelo González Martín, i entre aquest últim i el cap de govern, el policia Arias Navarro.

S'informa que "L'OSSERVATORE ROMANO", l'òrgan oficial del Vaticà, va publicar, el dia 4, a primera pàgina, un article sense signar parlant de l'afer. En el mateix es feia referència als "esforços i a la bona voluntat per a resoldre aquesta greu situació", tot deixant entendre que no s'acceptaria cap xanatge del govern franquista, ja que es pensava arribar fins les últimes conseqüències.

Per la seva banda, la Secretaria de Mitjans de Comunicació de la diòcesi de Bilbao publica una nota de rèplica a la comunicació del MIT. En la mateixa es fa una història de l'afer i es puntualitzen uns

aspectes de l'afer i es fa una advertència de les greus penes canòniques que en poden resultar, si es porta l'assumpte fins les últimes conseqüències.

5 de març

Mnr Dadaglio s'entrevista amb el NAE i amb Mnr Enrique y Tarancón. No hi ha comunicats.

Continuen les adhesions a Mnr Añoveros a nivell popular. Diversos ajuntaments de persones han enviat i envien telegrams amb el següent text: "MANIFESTAMOS PLENA ADHESION OBISPO BILBAO Y VICARIO EN CIRCUNSTANCIAS ACTUALES, SUPLICANDO PERMANENCIA EN LA DIOCEISIS".

Segons un notícia de premsa, el Cap Superior de Policia a Bilbao ha estat destituït. L'acte de "toma de posesión" del nou Cap Superior tindrà lloc el dia 8.

6 de març

S'informa que Mnr Dadaglio, el nunci, va portar una carta personal del Papa per a Mnr Añoveros, el text de la qual no es fa públic. Per la seva banda, la premsa internacional parla de que el bisbe de Bilbao ha trucat per telèfon 3 vegades amb el Vaticà, una de les quals amb el Papa.

Entrevistes de Mnr Enrique y Tarancón i de Mnr González Martín amb el nunci.

Carta solidària a Mnr Añoveros de la Junta d'Acció Catòlica de Barcelona.

Segons sembla, gran nombre de bisbes de tot l'Estat espanyol han fet saber el seu desig de traslladar-se a Bilbao, a fi d'expressar personalment a Mnr Añoveros els seus sentiments de solidaritat i adhesió.

Mnr Jean-Paul Vincent, bisbe de Boinne (EUSKADI-NORD), ha enviat una lletra al bisbe de Bilbao fent-li saber que té obertes les portes del seu palau episcopal.

En acabar aquest dia, el nombre d'adhesions populars puja ja a més de 15.000. D'altra banda, centenars de sacerdots, religiosos i monges han testimoniat la seva solidaritat amb el bisbe arrestat.

7 de març

A petició del nunci, Mnr Dadaglio, el bisbe Añoveros, acompanyat de M. Ubieta, es trasllada a Madrid i s'entrevista amb ell durant quasi vuit hores. No hi ha comunicats.

A la sortida d'aquesta reunió, el nunci i Mnr Enrique y Tarancón s'entrevisten amb el president del govern, el policia Arias Navarro. Tampoc hi ha comunicats.

8 de març

Manifestació davant el palau episcopal de Bilbao de 500 persones en favor del bisbe Añoveros.

Carta de "plena adhesió" a Mnr Añoveros dels abats i provincials d'ordres religiosos.

ses de tot Catalunya.

Surt "SABADO GRAFICO", de Madrid, reproduint íntegrament el text de la 3ª Homília. L'edició s'haureix ràpidament, sense que passi res. ("El Correo de Andalucía", de Sevilla, va fer el mateix el dia 26 de febrer, essent aleshores segrestada tota l'edició.)

Reunió extraordinària de la Comissió Permanent de la CEEe. Hi assisteixen, també, el nunci i el secretari de la nunciatura, + Mnsr Pasquellí. Per la seva part, Mnsr Cordero Cuadrado, bisbe de Saragossa, membre del "Consejo del Reino" i integrista ben conegut no hi és present.

S'anuncia que Mnsr Añoveros ha passat la nit en la seu on s'està reunint la Comissió Permanent (residència de les Operàries Parroquials de Madrid).

Reunió del Consell de Ministres, en el qual es tracta àmpliament les relacions Església-Estat espanyol. Segons sembla, el Consell de Ministres ha proposat a la Permanent de la CEEe la següent solució: 1) "autocrítica" de Mnsr Añoveros favorable a la "unidad nacional española"; 2) Que aquest sigui traslladat a una altra diòcesi; i 3) Que d'ara endavant els bisbes sotmetin al governador civil el text de les homílies + que parlin de qüestions temporals.

La Permanent de la CEEe discuteix i rebutja aquesta proposta. Es fa una contraproposta: que si Mnsr Añoveros és culpable d'algun delicta, que es demani perds al Papa i que se'l jutgi segons la llei: amb un procés públic.

El govern refusa al seu torn d'acceptar aquesta contraproposta. A fi de sortir de l'impasse, el Vaticà ofereix una última oportunitat: que Mnsr Añoveros expliqui l'abast de la seva homília; es nega, però, el seu trasllat a una altra diòcesi.

A primera hora de la tarda, el Consell de Ministres es torna a reunir per a estudiar la proposta del Vaticà.

Per la seva banda, la Permanent de la CEEe continua reunida ininterrompudament.

9 de març

Reunió a Barcelona de l'"Assemblea d'Eclesiàstics de Catalunya", amb l'assistència de 178 persones. En acabar la reunió, es fa públic un comunicat sobre l'afer Añoveros, Puig i Antich, l'escalada de preus i la repressió. (Veure apartat "DOCUMENTS" i "INFORME ESPECIAL PUIG I ANTICH".)

La Permanent de la CEEe fa pública una nota que deixa entreveure que l'afer està en vies de solució: En la mateixa es diu + que la CEEe està en fraterna i cordial comunicació amb Mnsr Añoveros; es recorda al Govern que la Sta Seu es l'única competent per a jutjar amb autoritat el comportament pastoral dels bisbes, tot insistint sobre el dret de tots els bisbes a exercir lliurement les seves tasques espirituals i a projectar la llum dels principis cristians so-

bre un problema temporal con-- cret que afecti els catòlics de la diòcesi. També es parla de l'amor de Mnsr Añoveros per + "España", així com del seu respecte a la "unidad española nacional". Finalment, es fa una advertència al Govern en el sentit que Església i Estat són cada un plenament independents i autònoms en les seves qüestions, tot i que el diàleg serà, + per la seva banda, el més obert i amical possible.

9 i 10 de març

Lectura en la diòcesi basca de Donostia /St Sebastià d'un comunicat signat pel bisbe de la vila, Mnsr Argaja, pel bisbe auxiliar, Mnsr Setién, i pel Consell Presbiterial de Sacerdots i Laics, en solidaritat amb Mnsr Añoveros. Durant la seva predicació es produïren alguns incidents isolats.

El dilluns, 11 de març, la premsa espanyola publicarà íntegrament el dit comunicat.

11 de març

A les 8 del vespre acaba la reunió extraordinària de la Comissió Permanent de la CEEe, iniciada el dia 8. No hi ha comunicat final.

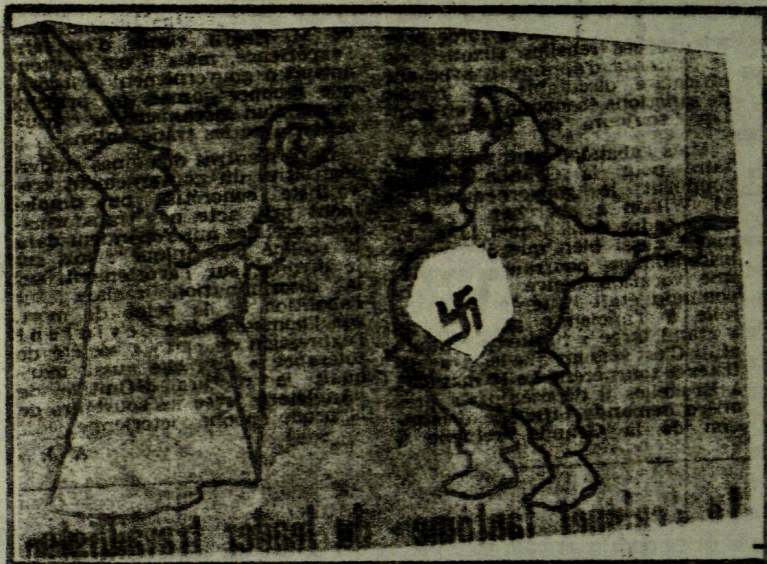
En la reunió de la tarda d'aquest dilluns, hi era present Mnsr Acerbi, adjunt del Consell per a Assumptes Públics de l'Església, arribat expressament des de Roma.

Mnsr Añoveros, doncs, no serà ni jutjat ni traslladat. El Govern ha hagut de fer + marxa enrera total. Es parla de la urgent necessitat de revisar el Concordat de l'any 1953.

12 de març

Mnsr Añoveros torna a la seva diòcesi + de Bilbao. Pocs dies després, ell i el seu Vicari General, Mnsr Ubieta, sortiran de vacances de descans durant una temporada.

L'Església ha sortit victoriosa en tots els fronts d'aquest afer.

cronologia

A fi que els nostres lectors es facin càrrec de la validesa de les acusacions fetes pel règim contra Mnsr Añoveros, a causa del contingut de l'homília del dia 24, oferim a continuació el text íntegrament d'aquesta tercera homília, titulada: "EL CRISTIANISME MIS-SATGE DE SALVACIO PER ALS POBLES".

L'HOMILIA

"UN GRAVE PROBLEMA PASTORAL"

Uno de los problemas que dañan más seriamente la convivencia ciudadana en el País Vasco y que afecta igualmente a la buena marcha de nuestra iglesia diocesana, es el, así llamado, problema vasco. ¿En qué consiste dicho problema?

Reduciéndolo a lo esencial, puede expresarse de esta manera: mientras unos + grupos de ciudadanos, aunque con matices distintos, afirman la existencia de una opresión del pueblo vasco y exigen el reconocimiento práctico de sus derechos, + otros grupos rechazan indignados esta acusación y proclaman que todo intento de modificar la situación establecida constituye un grave atentado contra el orden social.

Este problema, dentro de ciertos límites, entra dentro del campo de la misión evangelizadora de la Iglesia Diocesana. Así lo ha recordado recientemente el Papa Pablo VI:

"La Iglesia Católica toma muy en serio + los derechos de las personas y de los pueblos, e igualmente las condiciones de libertad, de dignidad, de igualdad étnica, de justicia, de responsabilidad, que requieren para su pleno desarrollo" ("E-CLESIA", 22 julio 1972, p. 15).

Por esta razón, queremos hoy ofrecer a todos los ciudadanos, particularmente a los creyentes que desean sinceramente inspirar su conducta en el Evangelio, u-

nos criterios cristianos que sirvan para una doble finalidad:

- Para lograr una mayor fidelidad del pueblo de Dios en Vizcaya al plan Salvador de Cristo sobre nuestra sociedad;
- Para contribuir a la creación de una convivencia ciudadana basada sobre la justicia, el amor, la verdad y la libertad.

EL CRISTIANISMO MENSAJE DE SALVACIÓN PARA LOS PUEBLOS

La Iglesia de Cristo es un signo visible y eficaz de salvación para todos los hombres. Pero la persona humana nace en un pueblo, recibe de él la lengua, la cultura, las tradiciones, en una palabra, su rostro espiritual. Las personas hacen a los pueblos, pero a su vez, los pueblos moldean, en gran parte, a las personas. Cada pueblo es una muestra del poder inagotable de creación del espíritu humano.

Por eso la salvación, en cuanto liberación integral de la persona humana es inseparable de la liberación del pueblo al que la persona pertenece. Porque los pueblos son una parte constitutiva de las personas que los forman. Una persona separada de su pueblo es como un árbol al que se han cortado sus raíces originarias.

La dimensión social y política de la salvación cristiana afecta no sólo a las personas, sino también a los grupos étnicos y a los diversos pueblos en cuanto que son la expresión colectiva de una comunidad de personas humanas.

Así se explica que la Iglesia de Cristo, llamada a proclamar y hacer presente la salvación en medio del mundo, anuncie y exija la liberación de los pueblos oprimidos.

"Reafirmamos -dicen los obispos en el Sínodo de 1971- el derecho de los pueblos a conservar su propia identidad". (Sínodo de los Obispos, 1971, p. 80, Editorial Sígueme.)

Y el Papa Juan XXIII, en su encíclica "Paz en la Tierra", concretaba el contenido de este derecho:

"Hay que afirmar claramente que todo cuanto se haga para reprimir la vitalidad de las minorías étnicas, viola gravemente los deberes de la justicia.

Responde por el contrario y plenamente a lo que la justicia demanda, que los gobernantes consagrense a promover con eficacia los valores humanos de dichas minorías, especialmente en lo tocante a su lengua, cultura y tradiciones". (Nos. 95-96)

En ocasiones, los pueblos, o mejor dicho, las clases dirigentes de los pueblos que deciden sus destinos, pueden ceder a la tentación de sacrificar las características y valores peculiares del propio país a las ventajas que reporta el simple crecimiento económico.

Tal decisión, inspirada en el cálculo y el provecho de unas clases dominantes, merece una clara desaprobación.

"Rico o pobre, cada país posee una civilización recibida de sus mayores: instituciones exigidas por la vida terrena y manifestaciones superiores (artísticas, intelectuales y religiosas) de la vida del espíritu. Mientras que estas contengan verdaderos valores humanos, sería un grave error sacrificarlos (a intereses materiales).

Un pueblo que le permitiera perderla con ello lo mejor que tiene de sí mismo y sacrificarla para vivir sus razones de vivir.

Las enseñanzas de Cristo valen también para los pueblos: ¿de qué le sirve al hombre ganar todo el mundo si pierde el alma? (Mateo 16-26) (Pablo VI, Encíclica "El Progreso de los Pueblos", No. 40)

El derecho de los pueblos a conservar su identidad incluye también la facultad de estar dotados de una organización socio-política que proteja y promueva su justa libertad y su personalidad colectiva.

LA UNIDAD POLITICA NO SE IDENTIFICA CON LA UNIFORMIDAD

El Estado ha de estar al servicio de las personas y de los pueblos y ha de respetar sinceramente el pluralismo social y

cultural existente en un país.

No es función de la Iglesia, sino de los ciudadanos, fijar la fórmula técnica que permita coordinar los derechos y deberes de los diversos pueblos en el marco del Estado o de las organizaciones políticas internacionales.

Desde el punto de vista moral, la Iglesia únicamente afirma el principio de que, para que esa fórmula sea justa y asegure una convivencia pacífica, ha de ser el resultado de un diálogo cívico sincero y no el fruto de una imposición de los grupos más fuertes sobre los más débiles.

La liberación de los pueblos y su desarrollo solidario dentro de la familia humana es también una exigencia de la universalidad o catolicidad del cristianismo. El cristianismo no se identifica con una cultura o civilización determinada, sino que ha de arraigar en todas ellas, revelando el sentido último de todo valor humano verdadero.

"La Iglesia, para poder ofrecer a todos el misterio de la salvación y la vida traída por Dios, debe insertarse en todos los pueblos -con lazos estables de vida cultural- con el mismo afecto con que Cristo se unió para su Encarnación a las determinadas condiciones sociales y culturales de los hombres con quienes convivió". (Decreto Conciliar AD GENTES, No. 10).

Por esta razón, la Iglesia cometería un atropello contra la dignidad de un pueblo y sería infiel a su misión, si pretendiera anunciarle el Evangelio utilizando unas expresiones culturales ajenas a su modo de ser.

Por el contrario, "para que los fieles puedan dar fructuosamente testimonio de Cristo ... siéntanse miembros del grupo humano en el que viven y toman parte en su vida cultural y social ... familiarizarse con sus tradiciones nacionales y religiosas, descubran en ellas las semillas de la Palabra que en ellas se contienen" (Decreto AD GENTES).

AMISTAD Y COLABORACION ENTRE LOS PUEBLOS

Finalmente, la salvación cristiana, en cuanto a reconciliación y construcción, aunque imperfecta, en la tierra, de la familia de Dios, reclama la amistad y colaboración entre los pueblos dentro del mutuo respeto.

Un pueblo que se cerrara sobre sí mismo y no practicara el intercambio con culturas y tradiciones distintas de la suya, provocaría el empobrecimiento humano de sus miembros. Pero existe el riesgo instintivo de los pueblos pequeños ante las llamadas, de suyo justas, al universalismo, y la preocupación preferente que los pulsa a proteger su propia personalidad.

"La Iglesia declara -dice Pablo VI a los descendientes de los antiguos pobladores de Oceanía- que vosotros, como las demás minorías étnicas, tenéis todos los derechos humanos y civiles, iguales en todo a los de la mayoría; así como también tenéis ciertos deberes y ciertas obligaciones.

Por el bien común, esto requiere que vuestras actividades se armonicen en un espíritu de fraternidad y de colaboración, para ventaja de la sociedad a la que pertenecéis. A este respecto, sin embargo, debe quedar claro -y nos queremos subrayarlo- que el bien común no debe servir nunca de pretexto legal para dañar los valores positivos de vuestro modo particular de vida. La misma sociedad se enriquece con la presencia de diferentes elementos culturales y étnicos". (ECCLESIA, 12 diciembre 1970).

APLICACIONES A NUESTRA SITUACION CONCRETA

El pueblo vasco tiene unas características propias de tipo cultural y espiritual, entre las que destaca su lengua milenaria. Esos rasgos peculiares dan al pueblo vasco una personalidad específica, dentro del conjunto de pueblos que constituyen el estado español actual.

El pueblo vasco, lo mismo que los demás pueblos del estado español, tiene el derecho de conservar su propia identidad cultural.

y desarrollando su patrimonio espiritual, sin perjuicio de un saludable intercambio con los pueblos circunvecinos, dentro de una organización socio-política que reconozca su justa libertad.

Sin embargo, en las actuales circunstancias, el pueblo vasco tropieza con serios obstáculos para poder disfrutar de este derecho. El uso de la lengua vasca, tanto en la enseñanza en sus distintos niveles, como en los medios de comunicación (prensa, radio, televisión) está sometido a notorias restricciones. Las diversas manifestaciones culturales se hallan también sometidas a un discriminado control.

La Iglesia, para anunciar y hacer presente la salvación de Cristo, en esta situación concreta de la diócesis, tiene que exhortar y estimular para que se modifiquen convenientemente, conforme a los principios indicados en los docu-

mentos pontificios y conciliares, las situaciones en nuestro pueblo.

Pero la Iglesia ha de comenzar por llevar a la práctica en su vida interna lo que aconseja instaurar en la vida civil. Esto supone ajustar su acción pastoral y educativa a las características propias de la población que ha de evangelizar y formar en la fe.

Concluimos haciendo nuestras las palabras del último Sínodo de los Obispos:

"La misión de predicar el Evangelio en el tiempo presente requiere que nos empeñemos en la liberación integral del hombre, ya desde ahora, en su existencia terrena... Pero sabemos que nuestras denuncias en tanto podrán obtener asentimiento en cuanto sean coherentes con nuestra vida y se manifiesten en una acción constante" (Sínodo de los Obispos, p. 74)."

Hi ha un segall que posa "Obispado de Bilbao". (Mnr Antoni Añoveros va néixer a Iruia/Pamplona l'any 1909.)

Letra dels VICARIS EPISCOPALS de Barcelona

Barcelona, 3 de març de 1974.

Mnr Antoni Añoveros, Obispo de Bilbao.

Querido Sr Obispo:

Les que le dirigim aquesta carta, vicaris episcopals de la Archidiòcesi de Barcelona, volem fer-la arribar, en aquests moments difícils, el testimoni de la nostra més profunda comprensió, de la nostra més sincera estima, de la nostra més absoluta identificació. La seva actitud pastoral nos edifica, nos estimula. Enllaça, a nostres esdeveniments, amb aquells de San Pablo que preferia morir a salvar la llibertat de la paraula de Déu que la de la seva pròpia vida. És que, avui com ahir, no és possible a els pastors il·luminar certes zones de la vida humana amb la llum de l'Evangelio, sense perill.

Volem afegir, també, que nos ha alegrat particularment que el objecte de la seva il·luminació pastoral hagi estat aquesta vegada, el fet vasco. En efecte, els drets de les llengües, les cultures, i, en definitiva, els pobles que resulten minoritaris en el conjunt del nostre Estat, fins ara, no han trobat cap suport explícit i raonat en la veu dels bisbes. En aquest sentit, han corregut per sortejar que altres drets socials. I qui ens treballem en les diòcesis afectades coneixem el dolor i la negativitat que resulta d'aquesta situació. El testimoni de veritat i d'independència que correspon a la Iglesia de donar-se davant totes les majorías i minorías. Pudeu estar segurs, senyor Bisbe, que també aquí, a Catalunya, molts sectors humans se senten avui confortats espiritualment amb la paraula il·luminadora.

Desempeñamos y esperamos que la situación se resuelva favorablemente para su persona y, al mismo tiempo, con la nitidez eclesial que esperan tantos ojos hoy fijos en su Obisado.

Con nuestra plegaria, le ofrecemos nuestros mejores sentimientos de amistad, y

le rogamos que así mismo que transmita a estos sentimientos a su vicario de pastoral, D. José Angel Ubleta.

Afectísimos en Cristo,

Joaquín Brustenga; Jaime Serrano; Jaime Bayó; Josep Hortet; Ricard Masclans; Joan Batlles; Joan Carrera; Joan Beca.

També se adhiere a aquesta carta, segons nos comuniquen telefònicament, els vicaris i delegats episcopals: Mateu Terrats; Joan Alemany; Joan Escala.

escrit dels 178

eclesiàstics

"L'Assemblea d'Eclesiàstics de Catalunya, reunida a Barcelona el dia 9 de març de 1974, amb assistència de 178 membres, amb motiu del bloqueig policial i la invitació a l'exili a que han estat sotmesos Mnr Añoveros i el seu Vicari General de la Pastoral, Pare Ubleta, fa pública la seva adhesió als continguts de la IIIª Homília predicada el 24 de febrer a gairebé totes les parròquies de la diòcesi de Bilbao i es solidaritzen amb les actituds de fidelitat a la mateixa que mantenen tant el senyor bisbe com el seu vicari general, malgrat els inconvenients que se'n puguin derivar.

Demanem que totes les comunitats cristianes parroquials o no que es trobin identificades amb les preses de posició del bisbe Añoveros i del seu vicari de Pastoral, li expressessin i comunicassin públicament la seva adhesió. Res millor per a una autoritat que saber-se realment no sols portantveu del sentir de la pròpia comunitat a la que representa, sinó també de les altres Esglésies de la península amb característiques similars a la seva.

Creiem que preses de posicions seran les que celebren -ni agressives ni vergonyants- marquen de manera clara la distància i autonomia de la fe i de la comunitat eclesial en relació a qualsevol estructura política.

En el context actual del país, mancats dels drets fonamentals com són els

d'associació, reunió i expressió, manifestem la nostra protesta per la manipulació oficial de la informació, en contra de l'homília de Mnr Añoveros. També afirmem la necessitat que a Catalunya, igual que als altres pobles de la península, es respectin i s'apliquin aquells drets dels pobles tal com el bisbe de Bilbao els ha formulats.

Demanem que la Conferència Episcopal de Catalunya s'adhereixi a la persona de Mnr Añoveros i al contingut de la seva homília i que reactualitzi i reforci el punt de vista expressat en la Carta Pastoral "Per un esforç de renovació i reconciliació", publicada el passat 27 de febrer."

A continuació segueix un paràgraf dedicat a la mort de Puig i Antich, a l'escalada de premsa i a la creixent onada repressiva, que han inclòs en l'INFORME ESPECIAL SALVADOR PUIG I ANTICH d'aquest mateix número.

El document va signat pels 178 eclesiàstics presents a l'Assemblea.

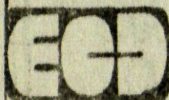
SOLIDARITAT!

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

EDICIONS CATALANES DE PARIS

l'editorial que publica els llibres catalans que la censura franquista prohibeix

acaba de publicar una obra que tots els catalans hem d'adquirir, llegir i difondre

l'editorial que publica lliurement obres procedents de tots els horitzons ideològics de Catalunya al servei de l'informació de tots els catalans

Una obra que publica per primera vegada centenars de documents que proven l'odi del franquisme contra Catalunya i els catalans, reproduïts en la seva versió original (generalment en llengua espanyola). Es una obra que no pot mancar a la biblioteca de cap llar catalana de l'emigració, ni a la dels fills de catalans que viuen a Amèrica ni a cap Casal Català. Una obra que hem de regalar a les biblioteques dels països on vivim i als polítics, escriptors i periodistes que es preocupen de les qüestions de Catalunya i d'Espanya.

Adquiriu-la abans no s'exhaureixi!

Catalunya sota el règim franquista

Volum I

INFORME SOBRE LA PERSECUCIÓ DE LA LLINGUA I LA CULTURA DE CATALUNYA PEL REGIM DEL GENERAL FRANCO

EDICIONS CATALANES DE PARIS

EDICIONS CATALANES DE PARIS

un esforç editorial

OBRES PUBLICADES

Col·lecció FRONTERA OBERTA

- 1.— STEPHEN CARTWRIGHT.
Poesia: Catalana de la guerra d'Espanya i de la República.
(Exhaustiu). 2a. edició revisada i augmentada en preparació.
ISBN 2-85041-000-4
- 2.— ANDREU NÚÑEZ.
Els moviments d'emancipació nacional. L'aspecte teòric i la solució pràctica de la qüestió.
Pròleg d'Enric Prigent. Assaig històric per Wilfredo Solana.
240 p. ISBN 2-85041-001-2; FF 22
- 3.— JOSEP MARIMON I CUBINO.
Les classes socials a Catalunya en el decurs de l'era industrial.
Pròleg d'Ambrós Carrion.
320 p. ISBN 2-85041-003-9; FF 33
- 4.— GABRIEL.
Història de «La Vanguardia» (1884-1934).
114 p. ISBN 2-85041-004-7; FF 15
- 5.— JOSEP CORNER-RIBERA.
De Salazar a Nova York, passant per Marroc i Prats de Molló
(Memòries).
320 p. ISBN 2-85041-006-3; FF 29

D'APARICIÓ IMMEDIATA

- 7.— FREDERIC ESCOFFÉ.
Al servei de Catalunya i de la República.
II. La Victòria (el 6 d'octubre de 1934). Memòries.
Pròleg de Josep Torradellas, Honorable President de la Generalitat de Catalunya.
472 p. ISBN 2-85041-009-8 (ed. completa)
472 p. ISBN 2-85041-010-1 (Vol. I) FF 48

Col·lecció FETS I DOCUMENTS

- 1.— VÍCTOR DE SOLA.
La Francofòbia gràcia.
Edició trilingüe, en francès, basc i català.
184 p. ISBN 2-85041-007-1; FF 19
- 2.— JOAN FONT.
La Vaga de l'Harry Walker de Barcelona (desembre 1970-febrer 1971).
120 p. ISBN 2-85041-008-X; FF 15

Col·lecció INDESIDERABLE

- 1.— MARIA AURELIA CAPMUNY I XAVIER ROIG.
Preguntes i respostes sobre la vida i la mort de Francesc Layret, advocat dels obrers de Catalunya.
104 p. ISBN 2-85041-005-5; FF 9

Col·lecció ELS LLIBRES BLANCS

- 1.— LE VATICAN ET LA CATALOGNE.
L'affaire de l'après-concile. Le problème de la nomination des évêques dans l'Eglise d'aujourd'hui.
2a. edició bilingüe catalana-francès posada al dia (1971).
Exhaustiu. Redicció en preparació. ISBN 2-85041-002-0

CATALUNYA SOTA EL REGIM FRANQUISTA

Informe sobre la persecució de la llengua i la cultura de Catalunya pel règim del general Franco.
(Catalunya-Principal) Vol. I. ISBN 2-85041-009-8 (ed. completa)
472 p. ISBN 2-85041-010-1 (Vol. I) FF 48